

[Hanne Budtz.]

ejendommen for at kunne betale arveafgiften. Det vil medføre et kurstab, og det vil yderligere medføre, at den efterlevende kommer til at sidde for en betydelig forhøjet husleje.

Sagen er dog også aktuel for ægtefæller, der ikke besidder fast ejendom. Det er nemlig simpelt hen i strid med den almindelige retsopfattelse hos befolkningen, at man skal betale arveafgift efter sin ægtefælle. Det er jo ikke noget generationsskifte, det drejer sig om, og situationen er såmænd lige grell, hvad enten den længstlevende ægtefælle er manden, der måske selv har tilvejebragt hele formuen, eller den længstlevende ægtefælle er hustruen, der i mange tilfælde vil sidde med en betydelig forringet indtægt. Også hvor der er mulighed for at sidde i uskiftet bo, vil det måske være hustruen, der vil sidde med en betydelig forringet indtægt i mange tilfælde. Er der mulighed for at sidde i uskiftet bo, kan ægtefællen ganske vist undgå arveafgift; men i det tilfælde at ægteskabet er barnløst, kan den længstlevende jo ikke sidde i uskiftet bo. Jeg håber på et imødekommende svar fra finansministeren.

Finansministeren (Henry Grünbaum): Ja, det er jo rigtigt, som det er blevet sagt, og det vil jeg også gerne slå fast, at arveafgift kun skal betales, når der foregår skifte. Hvis der er børn i ægteskabet, vil den efterlevende ægtefælle i langt de fleste tilfælde vælge at hensesidde i uskiftet bo, og i så fald skal der ikke betales arveafgift, før den længstlevende ægtefælle dør. Hvis boet efter den afdøde ægtefælle skiftes, må der ganske vist betales arveafgift, men afgiften beregnes i de fleste tilfælde efter særlig lempelige regler.

Det blev nævnt i begrundelsen for spørgsmålet, at disse regler har været gældende siden 1. april 1964. Herefter skal den efterlevende ægtefælle altså slet ikke betale arveafgift, hvis arven ikke overstiger 50.000

kr. Er den over 50.000 kr., men under 100.000 kr., er afgiften noget lempeligere end den, der skal betales af livsarvinger. For arv på 100.000 kr. og derover er afgiften den samme som for livsarvinger.

Disse lempelser har bevirket, at spørgsmålet om ægtefællers arveafgift nu kun har en begrænset betydning. Jeg vil ikke dermed sige, de ikke har nogen betydning for de mennesker, der bliver ramt. Det kan således oplyses, at der i finansåret 1962-63 var 3.315 ægtefæller, der modtog arv eller gave fra den anden ægtefælle, men kun i 390 tilfælde oversteg arvens eller gavens værdi de 50.000 kr.

I begrundelsen for spørgsmålet fremdroges to forhold. For det første anførtes, at forhøjelserne af ejendomsværdierne ved 13. almindelige vurdering medfører, at ægtefæller kommer til at betale arveafgift i flere tilfælde end hidtil, og det er naturligvis rigtigt. Det er imidlertid, synes jeg, ikke et spørgsmål, der alene angår ægtefæller; det angår alle arvinger. For det andet blev det gjort gældende, at det er uforståeligt, at den efterlevende ægtefælle skal betale afgift for at bevare de samme formuegoder, der — som det blev sagt — var ægtefællernes økonomiske fundament før dødsfaldet.

Som allerede omtalt har vi jo så sent som i 1964 i et vist omfang lempet arveafgiften for den længstlevende ægtefælle, men det kan naturligvis overvejes, om man skal gå videre ad den vej. Jeg vil dog bemærke, at der må være en grænse for, hvor store formuer man uden videre kan fritage for arveafgift. Som finansminister må jeg sige, at de beløb, statskassen giver afkald på ved sådanne lempelser, så må tages ind på anden måde. Jeg vil også her tilføje, at man jo er i gang med en revision af selve loven, og jeg vil ikke have noget imod i den forbindelse også at tage disse spørgsmål op, men jeg gør bare opmærksom på, at det jo tager nogen tid, inden denne revision kan være tilendebragt.